

?Joan Lladó, manaia de professió

Il·lustració: Maria Picassó

A punt de fer els vuitanta anys, i tant que el coneixeu: en Joan Lladó Casals. Si no us va vendre la nevera, almenys l'heu tingut a casa per arreglar-la! El recordeu a la cantonada del carrer Bilbao amb la plaça de Sant Jordi? Allà va néixer i créixer des de 1943, a un cop de roc dels Esquilets, on estudiarà als *Hermanos* fins a enllestir-hi el comerç. I com que a casa tothom treballava ell també s'hi va posar d'hora, de primer a cal Pujol Muntalà, i després a cal Manubens de les cintes, on coneix Júlia Talón. Després, superats dos mesos d'un curset a Saragossa, decideix d'agafar la representació dels serveis oficials de Balay, i després de Bosch, i de Siemens... Ho va ben ensopegar! Aquells electrodomèstics que fa mig segle s'anaven fent imprescindibles, aviat el portaren a parar botiga pròpia, i encara avui fill i filla la fan córrer! Ara bé, la seva trajectòria a Manresa està marcada per l'associacionisme: en Joan ha estat sempre un cul de mal seient.

Abans dels deu anys ja el teníem desfilant amb els Armats -i és que el seu pare, represaliat republicà, quan hi va voler tornar després de la guerra no hi va ser del tot ben rebut. Solució? Desfilaria el nano! Però és sobretot al món de l'esport on de primer s'implica, jugant a futbol amb l'Obra Atlético Recreativa -OAR Alba- al camp de Santa Clara, en el seu paper de defensa central. Era el més alt de la colla i ja tenia el posat de guapo que sempre més l'ha acompanyat! També va practicar l'atletisme i a vint anys esdevenia campió dels 100 metres llisos i rècord manresà, una fita que el duria fins als campionats d'Espanya... Però aquell noi no en tenia mai prou: corria, saltava i fins a les solemnitats feia ballar els gegants de la ciutat. I se li va acudir aleshores d'entrar a la banda de la Creu Roja, on aprendria els rudiments de la trompeta i el timbal, i que de seguida va rendibilitzar en aquella migrada plaça de braus del capdamunt del Passeig. «Tocava a la plaça de toros, sí, i me'n treia 25 pessetes per corrida!». La pràctica musical també li serà utilíssima per superar la llarga *mili* que li va caure a Cartagena, i que combina com a membre de l'equip d'atletisme de Marina, per allò d'estalviar-se almenys les guàrdies. «...i és així com em penso que de tot me n'he anat sortint: tot m'agrada. He sigut molt feliç a la vida!». Això i, és clar, aquest posat de manaia que gasta: quan a Manresa es va dissoldre la banda de la Creu Roja ell mateix s'embolica a impulsar l'agrupament de cornetes i tambors que aviat col·laborarà a la cavalcada de Reis, desfilant amb els heralds per la Festa Major o fins i tot participarà al primer Correfoc de la nostra història. Cal dir que encara li quedava un cuquet? Ho heu endevinat: recuperar els Armats! Desfets el 73, a les acaballes del segle, amb el seu company d'aventures Ramon Circuns i els avals de mossèn Leyes i d'Antoni Pusó, aconsegueixen reprendre la processó del divendres Sant l'any 2000! No cal dir que a la Seu en Jaume Pons i en Joan Ballús també feia temps que se'n delien i, tot plegat, va agafar una empenta impensada... La Casa d'Andalusia ho va arrodonir, i des d'aleshores que no s'han cansat de repetir l'Estrella. Peti qui peti, el Joan encara es vesteix d'armat i marca el pas amb unes cames de primera, acolorides en format escènic, mentre recita, remugant, el lema dels estendards imperials. SPQR. Senat i poble de Roma? I ca! «Senyors Polítics Que Robeu!». I amb la mateixa murrieria de quan tenia vint anys xiuxiueja l'SPQR a la inversa: «Robeu... Que Pobres Sereu!». Ell, amb el premi Oleguer Bisbal rebut per votació popular aquest Sant Jordi pels lectors d'**El Pou de la gallina**, se sent de tot ben pagat. I garneu, somriu.